

דְּאִתְחַזְרַי יְמִינָא, דְּכְתִיב מִיְמִינוּ אֵשׁ דְּתַלְמוּ. אָמַר רַבִּי אַבְא, בְּשַׁעֲתָא דְתַנְנָא דְסִינֵי הָוָה נָפִיק, סָלִיק אֲשָׁא, וּמִתְעַטֵּר בְּהַהוּא תַנְנָא בְּאִתְגַּלְיָא, כְּאִתְפְּלָא דָא, וְסָלִיק וְנָחִית, וְכָל רִיחִין וּבּוֹסְמִין דְּבַגְנַתָּא דְעַדָּן, הָוָה סָלִיק הַהוּא תַנְנָא, בְּחִיזוּ דְחַוּוּר וְסוּמְקָא וְאוּכְמָא, הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ג) מְקַטְרֵת מִרְוּ וּלְבוֹנָה מִכָּל אַבְקַת רֹכֵל.

הַהוּא תַנְנָא מָאן הָוָה. אָמַר ר' יִצְחָק, שְׂכִינַתָּא דְאִתְגַּלְיָא לְתַמָּן, כְּמָה דְאִתְ אָמַר, (שיר השירים ג) מִי זֹאת עוֹלָה מִן הַמִּדְבָּר כְּתִמְרוֹת עֵשָׂן. אָמַר ר' יְהוּדָה, לָמָּה לָךְ כּוֹלֵי הָאֵי הָא קָרָא שְׁלִים הוּא, דְכְתִיב וְהָרַר סִינֵי עֵשָׂן כְּלוּ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יֵרֵד עֲלָיו יְיָ בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֵשָׂנוּ כַּעֲשָׂן הַכַּבֹּשֶׁן. זַכָּאָה עֲמָא דְחַמָּאן דָּא, וַיִּדְעִין דָּא.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כַּד אִתְגַּלְיָא אִתְוּוֹן בְּלוּחֵי אַבְנָא, הוּוּ מִתְחַזְיִין בְּתַרְיִן סְטְרִין, מְסֻטְרָא דָא, וּמְסֻטְרָא דָא, וְלוּחִין מְאָכְן סְנַפְרִינוֹן הוּוּ, וְאִתְגַּלְיָא וְאִתְחַפֵּיין בְּאֲשָׁא חוּוּרָא, וְאִתְוּוֹן הוּוּ מְאָשָׁא אוּכְמָא, וּמִתְגַּלְפָּן בְּתַרְיִן סְטְרִין, מְסֻטְרָא דָא וּמְסֻטְרָא דָא.

אָמַר ר' אַבְא, לוּחִין הוּוּ בְּעִינֵיהוּ, וְאִתְוּוֹן הוּוּ טָאסִין, וּמִתְחַזְיִין בְּתַרְיִן אֲשִׁין, אֲשָׁא חוּוּרָא, וְאֲשָׁא אוּכְמָא, לְאִתְחַזְזָא כַּחְדָּא, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, דְכְתִיב, (משלי ג) אַרְךָ יָמִים בְּיַמִּינָהּ בְּשְׂמָאלָהּ וְגו'. וְהָא כְתִיב מִיְמִינוּ אֵשׁ דְּתַלְמוּ. אֵלָא מְסֻטְרָא דְגְבוּרָה הָוָה, וְאִתְפְּלִילַת בְּיַמִּינָא. וּבְגִין כַּךְ אֲשָׁא חוּוּרָא וְאֲשָׁא אוּכְמָא.

תַּאנָּא, כְּתִיב (שמות לב) וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְגו', (מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים וְדָאִי) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהִלַּחַת כְּתִיב, חַד. תַּרְיִ הוּוּ וּמִתְחַזְיִין חַד. וְעֵשָׂר אֲמִירָן מִתְגַּלְפֵי בְּהוּ.

יְמִין בְּשְׂמָאל, וּשְׂמָאל שְׂחוּזֵר לְהִיּוֹת יְמִין, שְׂכְתוּב מִיְמִינוּ אֵשׁ דְּתַלְמוּ.

אָמַר רַבִּי אַבְא, בְּשַׁעֲתָא שְׂעֵשָׂן שֶׁל סִינֵי הָוָה יוּצָא, עוֹלָה אֵשׁ, וּמִתְעַטֵּר בְּאוֹתוֹ עֵשָׂן בְּגִלְוֵי כְּאֲשָׁפּוֹל הָזָה, וְעוֹלָה וְיִוְרֵד, וְכָל הַרְיָחוֹת וְהַבְּשָׂמִים שֶׁל גֶּן עֲדָן הָיָה מַעֲלָה אוֹתוֹ עֵשָׂן בְּמַרְאֵה שֶׁל לְבָן וְאֵדָם וְשָׁחַר. זֶהוּ שְׂכְתוּב (שיר ג) מְקַטְרֵת מִרְוּ וּלְבוֹנָה מִכָּל אַבְקַת רֹכֵל.

אוֹתוֹ עֵשָׂן מָה הָיָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שְׂכִינָה שְׂנַגְלָתָהּ לְשָׁם, שְׂנַאָמַר מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר כְּתִמְרוֹת עֵשָׂן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָמָּה לָךְ כָּל זֶה, הָרַי פְּסוּק שְׁלָם הוּא, שְׂכְתוּב וְהָרַר סִינֵי עֵשָׂן כְּלוּ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יֵרֵד עֲלָיו ה' בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֵשָׂנוּ כַּעֲשָׂן הַכַּבֹּשֶׁן. אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂרָאוּ אֵת זֶה וַיִּדְעוּ אֵת זֶה.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כְּשֶׁנְּחַקְקוּ הָאוֹתִיּוֹת בְּלוּחֹת הָאֶבֶן, הָיוּ נִרְאִים מְשֻׁנֵי צְדָדִים - מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה, וְהַלּוּחֹת הָיוּ מְאָכְן סְנַפְרִינוֹן, וְנַחְקְקוּ וְנִתְכַסּוּ בְּאֵשׁ לְבָנָה, וְהָאוֹתִיּוֹת הָיוּ מְאָשׁ שְׁחַרְה, וְחַקְקִים בְּשֻׁנֵי צְדָדִים - מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה.

אָמַר רַבִּי אַבְא, הַלּוּחֹת הָיוּ בְּעִינֵיהֶם, וְהָאוֹתִיּוֹת הָיוּ טְסוֹת וְנִרְאוֹת בְּשֻׁנֵי סוּגֵי אֵשׁ - אֵשׁ לְבָנָה וְאֵשׁ שְׁחַרְה, לְהִרְאוֹת כְּאִתְדָּן יְמִין וּשְׂמָאל, שְׂכְתוּב (משלי ג) אַרְךָ יָמִים בְּיַמִּינָהּ בְּשְׂמָאלָהּ וְגו'. וְהָרַי כְּתוּב מִיְמִינוּ אֵשׁ דְּתַלְמוּ. אֵלָא מִצַּד הַגְּבוּרָה זֶה הָיָה, וְנִכְלַלַת בְּיַמִּין. וְלָכֵן אֵשׁ לְבָנָה וְאֵשׁ שְׁחַרְה.

שְׂנִינֵי, כְּתוּב (שמות לב) וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְגו'. (מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים וְדָאִי) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתוּב וְהִלַּחַת, אִתְדָּן. שְׁנַיִם הָיוּ וְנִרְאִים אִתְדָּן. וְעֵשָׂר אֲמִירָתוֹת חַקְקוֹת בְּהֶם, חֲמֵשׁ כְּלוּלוֹת

חַמֵּשׁ פְּלִילָן בַּחֲמֵשׁ, לְמַהְיֵי כֹלָא יְמִינָא.
מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְדָאֵי.

רבי יצחק אומר, של סנפירינון הוּו, (דף פ"ד ע"ב)
ותרין אבנין הוּו. ואבנין הוּו סתימאן.
נשיב קדשא בריה הוא ברוחא, ואתפשטו
ואתגליפו תרין לוחין. ר' יהודה אומר, פעין
סנפירינון הוּו. (דעה אבן טבא) משמע דכתיב
מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה.

אמר ליה, אי הכי, סנפירינון דא דהוא אבנא
טבא יקירא משאר אבנין, לאו עובדא
דקודשא בריה הוא אינון. אמר ליה, במאי
אוקימנא מעשה אלהים המה. המה דייקא.
אלא תא חזי, פתיב והלחת מעשה אלהים.
הלחת פתיב, ולא כתיב והאבנים מעשה
אלהים המה.

אמר ר' שמעון, כלא חד הוא, אבל אלין תרין
לוחין עד לא אתברי עלמא הוּו,
ואסתלקו מערב שבת, ועבד לון קדשא בריה
הוא, ועובדוי הוּו.

כמה אתעבידו. תאנא, מההוא טלא עלאה,
דנגיד מעתיקא קדישא. וכד נגיד
ואתמשך לחקל דתפוחין קדישין, נטל קדשא
בריה הוא תרין כפורי מנייהו, ואתגלידו,
ואתעבידו תרין אבנין יקירין. נשב בהו,
ואתפשטו לתרין לוחין, הדא הוא דכתיב
מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְּכַתֵּב מִכְתָּב אֱלֹהִים
הוא. כמה דכתיב, (דברים ט) פְּתוּכִים בְּאֶצְבַּע
אֱלֹהִים.

תאנא, אצבע אלהים. ההוא אצבע סליק
לעשרה. כמה דאתמר, אצבע אלהים
היא. וכל אצבע ואצבע סליק לעשרה, עד
דאתעביד ידא שלימתא, דכתיב, (שמות יד) וַיֵּרָא
יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה.

בַּחֲמֵשׁ, להיות הכל ימין. מעשה
אלהים המה ודאי.

רבי יצחק אומר, של סנפירינון
היו, ושתי אבנים היו, והאבנים
היו סתומות. נשב הקדוש ברוך
הוא ברוח, והתפשטו ונחלקו שני
לוחות. רבי יהודה אומר, פעין
סנפירינון היו, (שהיתה אבן טובה)
משמע שכתוב מעשה אלהים
המה.

אמר לו, אם כן, סנפירינון זה,
שהיא אבן טובה וכבדה משאר
האבנים, אינם מעשה של הקדוש
ברוך הוא? אמר לו, כמה בארנו
מעשה אלהים המה? המה דיקא.
אלא בא וראה, כתוב והלחת
מעשה אלהים. הלחת כתוב, ולא
כתוב והאבנים מעשה אלהים
המה.

אמר רבי שמעון, הכל אחד הוא,
אבל שני הלוחות הללו, עד שלא
נברא העולם היו, ונתעלו מערב
שבת, ועשה אותם הקדוש ברוך
הוא, ומעשיו היו.

כמה הם נעשו? שנינו, מאותו
הטל העליון ששופע מן העתיק
הקדוש. וכששופע ונמשך לשדה
התפוחים הקדושים, נטל הקדוש
ברוך הוא שתי טפות כפור מהם
ונגלדו, ונעשו שתי אבנים יקרות.
נשב בהן, והתפשטו לשני
לוחות. זהו שכתוב מעשה
אלהים המה והמכתב מכתב
אלהים הוא, כמו שכתוב (שמות לב)
פְּתוּכִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים.

שנינו, אצבע אלהים - אותה
אצבע עולה לעשרה, כמו שנאמר
אצבע אלהים היא. וכל אצבע
ואצבע עולה לעשרה, עד
שנעשית יד שלמה, שכתוב (שמות
יד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה.

אמר ר' יהודה, חרות על הלחת, נקיבן הוון אבנין, ואתחזיאו לתרין סטרין, חרות גלופא דגליפין. אמר ר' אבא, מהאי סטרא אתחזי סטרא אחרא, ואתקרי מהכא, מה דכתיב בסטרא אחרא.

רבי אלעזר אמר, בגס הוון פתיבין, דכל בני נשא, הוון אמרין וסהדין, דהא מכתב אלהים הוא ודאי, דהא כל בני עלמא לא יכלין למנדע לון פמה דהוון.

דרעתיהו דאינון דאמרין, נקיבין הוון, מי כתיב חרות בלחת, על הלחת פתיב. אלא הכי תאנא, חמשא קלין אינון לימינא, וחמשא לשמאלא. ואינון דשמאלא כלילין בימינא. ומן ימינא, אתחזון אינון דשמאלא, והכא כלא איהו ימינא, ואתפלילין אלין באלין, מאן דהוה בסטרא דא, חמי לסטרא אחרא, וקרי לון לאינון אתוון. דהא תנינן, שמאלא אתחזר ימינא, דכתיב מימינו אש דת למו, ובגין כן מכתב אלהים הוא ודאי.

הא פיצד, מאן דהוה מסטרא דא, הוה קרי בדא, אנכי יי אלהיך. ומאלין אתוון הוה חמי, וקרי לא תרצח. הוה קרי לא יהיה לך. והוה חמי וקרי, לא תנאף. והוה קרי לא תשא את שם יי אלהיך לשווא. והוה חמי וקרי לא תגנב. וכלא מסטרא דא, וכך לבלהו, וכדין מסטרא אחרא, ובלהו כלילין דא בדא כהאי גוונא. הדא הוא דכתיב, (שמות לב) מכתב אלהים הוא. מכתב אלהים הוא ודאי.

וירד משה אל העם ויאמר אליהם. רבי יוסי אמר, מאי אמירא דא דכתיב ויאמר אליהם, ולא כתיב מה אמר? אמר רבי יצחק, בא ורעה, דרף העולם הוא, כשבאה שמחה לאדם או כשבא צער -

אמר רבי יהודה, חרות על הלחת - נקיבים היו האבנים ונראו משני צדדים, חרות חקיקה של חקיקות. אמר רבי אבא, מצד זה נראה הצד האחר, ונקרא מכאן מה שפתיב בצד האחר.

רבי אלעזר אמר, בגס היו כתובים, שכל בני האדם היו אומרים ומעידים שהרי מכתב אלהים הוא ודאי, שהרי כל בני העולם לא יכלו לדעת אותם כמו שהיו.

דרעתם של האומרים נקיבים היו, האם כתוב חרות בלחת? על הלחת כתוב. אלא כן שנינו, חמשה קולות הם למין וחמשה לשמאל, ואותם של השמאל פלולים בימין. ומהימין נראו אותם שבשמאל, וכאן הכל הוא ימין, ונכללו אלה באלה, מה שהיה בצד זה נראה לצד האחר, וקוראים את אותם האותיות שהרי שנינו, השמאל הפך להיות ימין, שפתיב מימינו אש דת למו, ומשום כן מכתב אלהים הוא ודאי.

הביצד? מה שהיה בצד הזה היה קורא בזה, אנכי ה' אלהיך. ומהאותיות הללו היה רואה וקורא לא תרצח. היה קורא לא יהיה לך, והיה רואה וקורא לא תנאף. והיה קורא לא תשא את שם ה' אלהיך לשווא. והיה רואה וקורא לא תגנב. והכל מצד זה. וכך לכלם, ואז מצד האחר, וכלם פלולים זה בזה כגון זה. זהו שפתיב (שם לב) מכתב אלהים הוא. מכתב אלהים הוא ודאי.

וירד משה אל העם ויאמר אליהם. רבי יוסי אמר, מהי האמירה הזו שפתיב ויאמר אליהם, ולא כתוב מה אמר? אמר רבי יצחק, בא ורעה, דרף העולם הוא, כשבאה שמחה לאדם או כשבא צער -

חֲדוּתָא לְבַר נֶשׁ, אוּ פַד אֲתֵי צַעְרָא, עַד לָא יָדַע מַנִּיהָ לָא יְכִיל לְמַסְבֵּל, דְּהָא לְבָא אֲתַפְּרַח לְשַׁעְתָּא. וְכַד יָדַע מַנִּיהָ, קָאִים בְּקִיּוּמֶיהָ, וַיְכִיל לְמַסְבֵּל. פֶּל שְׁפִן הָכָא, (נ"א וְהָכָא לָאו הָכִי) דְּהָא מִשָּׁה אָמַר לֹוּן פֶּל מַה דְּהוּה לְבַתֵּר, וְאֲתַקִּיף לְבִיּוּהוּ בְּמַלִּין, וְלָא יְכִילוּ לְמַסְבֵּל. פֶּל שְׁפִן אִי לָא אָמַר לֹוּן מִיָּדִי. וּבִגִּין כְּפֹה וַיֵּאמֶר אֲלֵהֶם בְּקִדְמִיתָא, וְאֲתַתְּקֵף לְבִיּוּהוּ. וּלְבַתֵּר וַיִּדְבֵּר אֲלֵהֶם.

וְעַם פֶּל דָּא, לָא יְכִילוּ לְמַסְבֵּל, דְּהָא תְּנִינָן, אָמַר ר' יְהוּדָה אָמַר ר' חֲיִיאָ אָמַר ר' יוֹסִי, כַּד שָׁמְעוּ מַלְּהָ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פִּרְחַת נִשְׁמַתִּיהוּ, וְסִלְקָא נִשְׁמַתִּיהוּ דִּישְׂרָאֵל, עַד כְּרִסֵּי יִקְרָא דִּילֵיהָ, לְאֲתַדְבָּקָא תַּמָּן.

אָמְרָה אֲוֵרִיתָא קָמִיהָ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי לְמַגְנָא הוּינָא מִתְרִי אֲלֵפִי שְׁנִין,

עַד לָא אֲתַבְרִי עֲלֵמָא, לְמַגְנָא כְּתִיב בְּהָ, (ויקרא י"ז) וַאִישׁ (דף פ"ה ע"א) אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכֶם (ויקרא כד) וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לְאִמֹּר. (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים. אֵן אִינוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּהָ שַׁעְתָּא, אָהֲדַרְת אֲוֵרִיתָא נִשְׁמַתִּיהוּ דִּישְׂרָאֵל, פֶּל חַד וְחַד לְאֲתֵרִיהָ. אֲוֵרִיתָא אֲתַקִּיפַת, וְאֲחִידַת בְּהוּ בְּנִשְׁמַתִּיהוּ, לְאֲהֲדָרָא לְהוּ לִישְׂרָאֵל הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים ט) תֹּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ.

הָאנָא, כְּתִיב (דברי הימים א כט) וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כְּסֵא יְיָ לְמִלְךָ, כְּמָה דְכְּתִיב, (מלכים א י) שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכֶסֶּא. ר' אָבָא אָמַר, דְקִיָּמָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלָמוּתָא. דְתַנִּין, בְּיוֹמוֹי דְשְׁלֹמֹה, קִיָּמָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלָמוּתָא.

אִימְתִי בְּאַשְׁלָמוּתָא. (נ"א הָאנָא כְּתִיב וְתִרְבַּח חֲכֵמַת שְׁלֹמֹה וְגו')

כְּשַׁעְדִין לָא יוֹדַע מִמֶּנּוּ, לָא יְכִוּל לְסַבֵּל, שְׁהָרִי לְבוּ פּוֹרַח לְשַׁעָה. וְכַשְׂיוֹדַע מִמֶּנּוּ, עוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ וַיְכִוּל לְסַבֵּל. כָּל שְׁפִן כְּאֵן, (וכאן אינו כף) שְׁהָרִי מִשָּׁה אָמַר לְהֶם כָּל מַה שְׁהָיָה אַחַר כְּפֹה וְחִזְק לְבָם בְּדַבְרִים, וְלָא יְכִלוּ לְסַבֵּל. כָּל שְׁפִן אִם לָא הָיָה אֹמֵר לְהֶם דְּבַר. וּמִשּׁוּם כְּפֹה וַיֵּאמֶר אֲלֵהֶם בְּתַחֲלָה, וְחִזְק לְבָם, וְאַחַר כְּפֹה וַיִּדְבֹּר אֲלֵהֶם.

וְעַם פֶּל זֶה לָא יְכִלוּ לְסַבֵּל, שְׁהָרִי שְׁנִינּוּ, אָמַר רבי יְהוּדָה אָמַר רבי חֲיִיאָ אָמַר רבי יוֹסִי, כְּשַׁשְׁמְעוּ דְבָרוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, פִּרְחָה נִשְׁמַתָּם, וְעֲלַתָּה נִשְׁמַתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַד כְּפֵסָא כְּבוֹדוֹ לְהַדְבֵּק שָׁם.

אָמְרָה תוֹרָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִי לְחִנָּם הֵייתִי מְאֻלְפִים שְׁנִים טָרַם שְׁנַבְרָא הַעוֹלָם! לְחִנָּם כְּתוּב בְּהָ (ויקרא י"ז) וַאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכֶם, (שמות ל) וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לְאִמֹּר, (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים! אִיפֵה הֵם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? בְּאוֹתָהּ שַׁעָה הַחֲזִירָה הַתּוֹרָה אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמַקּוּמוֹ. הַתּוֹרָה חִזְקָה וְאַחֲזָה בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶם לְהַחֲזִיר אוֹתָן לִישְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים ט) תֹּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. שְׁנִינּוּ, כְּתוּב וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כְּסֵא ה' לְמִלְכָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מלכים א י) שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכֶסֶּא. רַבִּי אָבָא אָמַר, שְׁהִלְבְּנָה עֲמֻדָה בְּשִׁלְמוֹת, שְׁשִׁינּוּ שְׁבִימֵי שְׁלֹמֹה עֲמֻדָה הַלְבְּנָה בְּשִׁלְמוֹת.

אִימְתִי בְּשִׁלְמוֹת? (שנינו, בתוב ותרב חכמת שלמה וגו'. מהו ותרב? אמר רבי אבא, שעמדה הלבנה בשלמותה. מהו בשלמותה?)

דְקִיָּמָא בְּחַמְשָׁה עָשָׂר, טָא וְתִרְבַּח, אָמַר ר' אָבָא דְקִיָּמָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלָמוּתָא טָא בְּאַשְׁלָמוּתָא